

دانشگاه آزاد هرمزگان نماینده ایران در کمیته بین‌المللی استاندارد شد

محمد حسین زنجبیر، رئیس دانشگاه آزاد استان هرمزگان در نشست با دانشگاهیان واحد بندرعباس عنوان کرد با اعلام اداره کل استاندارد ملی ایران برای نخستین بار این دانشگاه به عنوان دبیرخانه کمیته فنی IEC TC۶۸ انتخاب شد. وی اضافه کرد: «پس از یک فرایند ارزیابی دقیق از سوی ادارهکل ملی استاندارد ایران، دانشگاه آزاد استان هرمزگان از بین مؤسسات آموزش عالی در کشور به‌عنوان دبیرخانه رسمی این کمیته به نمایندگی از کشور ایران انتخاب شد.» رئیس دانشگاه آزاد اسلامی استان هرمزگان با اعلام خبر انتخاب رئیس کمیته فنی ۶۸ (TC۶۸) سازمان بین‌المللی استاندارد در حوزه الکترونیک (IEC) در حوزه آلیاژها و فولادهای مغناطیسی از این واحد دانشگاهی، بیان کرد: «فرهاد استوان رئیس مرکز خدمات آزمایشگاهی و تحقیقاتی دانشگاه هم به‌عنوان رئیس این دبیرخانه منصوب شده است.» رئیس دانشگاه آزاد واحد بندرعباس با بیان اینکه این دستاوردها بیانگر حرکت رویه رشد و اصولی این دانشگاه در عرصه علمی در سطح ملی، بین‌المللی و استاندارد جهانی است، متذکر شد: «از ۸۰۰ عضو IEC، درحقیقت ۴۰ کشور ازجمله ایالات متحده، چین، هند، روسیه، آلمان و ژاپن، به‌طور فعال در تدوین استانداردهای بین‌المللی مرتبط با فولادها و آلیاژهای مغناطیسی همکاری می‌کنند.» وی توضیح داد: «این کمیته در سطح داخلی مدیریت تدوین و به‌روزرسانی استانداردهای ملی را در حوزه ذکر شده دارد و در سطح بین‌المللی با هماهنگی با دبیرخانه بین‌المللی این کمیته در کشور آلمان، در تنظیم و تدوین استانداردهای بین‌المللی در این حوزه فعالیت دارد.» زنجبیر افزود: «این دستاورد نه‌تنها جایگاه بین‌المللی دانشگاه را ارتقا می‌بخشد؛ بلکه فرصت‌های ارزشمندی برای همکاری‌های دانشگاهی و صنعتی، جذب سرمایه‌های تحقیقاتی و تعامل با متخصصان برجسته در حوزه مهندسی مواد و الکترونیک فراهم می‌آورد.»

آیین تکریم و معارفه رئیس واحد الکترونیکی برگزار شد

آیین تکریم و معارفه رئیس جدید واحد الکترونیکی روز گذ‌شته با حضور محمدعلی اکبری معاون علوم، مهندسی و کشاورزی دانشگاه آزاد اسلامی، سوده‌ای سلیمانی مدیرکل امور آموزشی معاونت علوم، مهندسی و کشاورزی دانشگاه آزاد، مصطفی ملکی مشاور امور سرمایه انسانی و انتصابات دانشگاه آزاد استان تهران، عزیز نجف‌پور آقابیکلو رئیس سابق واحد الکترونیکی، اسماعیل زینالی خسرئی رئیس واحد الکترونیکی، معاونان و مدیران واحد الکترونیکی و واحد قزوین در ساختمان شماره یک واحد الکترونیکی برگزار

معاون هزینه‌ای امور آموزش عالی سازمان برنامه‌وبودجه در گفت‌وگو با «فرهیختگان»:

چالش مالی برای تحقق اهداف سال نخست برنامه هفتم نداریم

پرونده راهیان نور ۱۴۰۳ با رشد ۱۵ درصدی تعداد دانشجویان مسافر در مناطق جنگی جنوب بسته شد

سفر بیش از ۵۰ هزار دانشجو به راهیان نور برای اولین بار

مناطق عملیاتی غرب و شمال غرب آماده پذیرایی از ۱۵ هزار دانشجو

درختکاری در متن زندگی

ادامه از صفحه ۱

یکی از ویژگی‌های بارز دیگر نگاه اول این است که «فضای سبز» یک منظره دیدنی است که نباید به آن نزدیک شد یا به آن دست زد، زیرا بسیار آسیب‌پذیر است؛ بنابراین معمولاً در این نگاه «فضای سبز» توسط شهرداری‌ها و سازمان‌ها و پیمانکاران ایجاد و نگهداری می‌شود و مردم به‌عنوان مصرف‌کننده از خدمات و فواید رایگان آن آگاهانه یا ناخودآگاه بهره می‌برند. در این نگاه اگر مردم بخواهند مسئولانه عمل کنند، باید به درخت دست نزنند تا آسیبی متوجه آن نسازند و درست شبیه یک آکواریم شیشه‌ای فقط به آن بنگرند و از آن لذت ببرند یا زیر سایه آن بنشینند و کنار آن قدم زنند. در این نگاه اگر برگ درختی زرد شود و یا درختی خشک شود، مردم به دنبال درخت زیباتری برای نشستن زیر سایه‌اش می‌گردند و یا اگر بخواهند مسئولانه عمل کنند با شهرداری تماس می‌گیرند که بیاید به وظیفه خودش در قبال آن درخت عمل کند. حال وقتی نوبت به روز درختکاری هم می‌رسد، شهرداری لطف می‌کند نهال و یا فضایی را در اختیار مردم قرار می‌دهد تا به صورت نمادین درخت بکارند و از این لحظات روز درختکاری لذت ببرند و اندک کمکی به شهرداری در انجام وظیفه ذاتی‌اش در توسعه فضای سبز داده باشند، نه وظیفه و مسئولیتی بزرگ‌تر. نگاه دوم از نگاه اول طبیعی‌تر است، اما چنان از آن فاصله گرفته‌ایم که متوجه فاصله‌گرفتن مان جهان مادی را شروع کرد، با طبیعت در تعامل بود و به تعلیم الهی، کشت وکار انجام می‌داد و فرزندان هم تشدیم و نگاه امروزمان را طبیعی و بدیهی می‌دانیم. پدر همه ما، حضرت آدم (علی‌نبیناواله‌وسلمه‌السلام) به‌عنوان اولین انسان وقتی بار بر زمین گذاشت و زندگی در این جهان مادی را شروع کرد، با طبیعت در تعامل بود و به تعلیم الهی، کشت وکار انجام می‌داد و فرزندان ایشان نیز کشاورزی و دامداری داشتند. این قدر فاصله نگیریم، بسیاری از بزرگان و پدربزرگ‌ها و مادربزرگ‌ها در زندگی روزمره خود با طبیعت در تعامل بودند؛ نه فقط کشاورزان، عمده مردم در موسم رویش طبیعت، پیش از بهار دست به کشت وکار می‌زدند، درخت می‌کاشتند، سبزی می‌کاشتند و به طبیعت پیرامون خود می‌رسیدند. شاید ایشان تصور هم نمی‌کردند که روزی قرار است یک سازمان و اداره مانند شهرداری بیاید به جای آن‌ها به طبیعت آن‌ها رسیدگی کند. بارزترین ویژگی نگاه دوم، مسئولیت‌پذیری نسبت به طبیعت و آن را مال خود دانستن و احساس تعلق است. در نگاه دوم، پوشش گیاهی جزئی از «محیط زندگی» و در متن زندگی مردم بود. مردم در تعامل با طبیعت زندگی می‌کردند و طبیعت را عیال خود می‌دانستند و ضمن بهره‌بردن، آن را شکوفا می‌کردند. در این نگاه، درختکاری و رسیدن به طبیعت یک وظیفه طبیعی هر انسانی، نه فقط در روز درختکاری بلکه در تمام سال بود و جزئیات از سبک زندگی و فرهنگ مردم به حساب می‌آید. البته در این نگاه نیز طبیعت زیبا و ملائم طبع است، اما نه برای تماشای دور‌بینی، بلکه برای زیستن، بانشاط شدن و تعاملات اجتماعی داشتن در یک محیط باطراوت. اینجا طبیعت تزیینی نیست، ضروری و واقعی است؛ اینجا حتی تماشای طبیعت، برگریزان پاییزی و رویش بهار، یادآور معاد برای غفلت‌زدایی است نه فضایی غفلت‌زا و مشغول‌کننده. در این نگاه افراد در نسبت با فضای سبز، طلب‌کارانه برخورد نمی‌کنند، بلکه خود را بده‌کار و مسئول می‌دانند. اینجا، درختکاری یعنی انجام مسئولیت هر انسان نسبت به محیطی که در آن زندگی و رشد می‌کند، یعنی بهره‌برداری مسئولانه و متعالی از طبیعت که در آن هم رشد انسان در کنار طبیعت وجود دارد، هم شکوفایی طبیعت به دست انسان و هم فایده‌رسانی و خدمت‌رسانی بی‌منت به جامعه و نسل‌های بعد. شاید اگر این نگاه را حفظ کرده بودیم، اوضاع کشاورزی و تولیداتمان در دامان طبیعت هم متفاوت بود و با واردات سیب زمینی سخره عام و خاص نمی‌شدیم.

به جهت جلوگیری از طولانی شدن مطلب و به طور خلاصه، علل مختلفی می‌تواند در تغییر نگاه و حکمرانی اجتماعی ماننسبت به تعامل با طبیعت در محیط زندگی و فضای سبز شهری و روستایی تأثیر گذاشته باشد، از جمله غربی‌گرایی‌های خواسته و ناخواسته و البته گاهی تقلیدهای ناقص از غربیان – که بر اساس برخی گزارش‌ها ضرورت تعامل با طبیعت و عدم جدایی از آن را فهمیده‌اند – و تفکرات زیست‌محیطی که در مواجهه با تخریب افسارگسیخته طبیعت از سوی دنیای صنعتی غرب شکل گرفت و هرگونه دخالت در طبیعت را نفی می‌کند، توسعه شهرنشینی بدون پیوست‌های فرهنگی – اجتماعی مربوط به تعامل با طبیعت و... از آثار این تغییر نگاه نیز می‌تواند عبارت باشد از فاصله گرفتن مردم از طبیعت و فرار از آن و محروم شدن از این فضای سازنده در متن زندگی، کاهش دغدغه‌مندی و احساس مسئولیت و نوعی بی‌غیرت شدن نسبت به طبیعت و در نتیجه احتمال تخریب آسان‌تر آن، از دست دادن ظرفیت بزرگ مردمی در توسعه فضای سبز و...

پیشنهادهای برای ارتقای تعامل با طبیعت در زندگی دانشجویی

نگارنده در یادداشتی تحت عنوان «تأملی بر کارکرد‌های تعامل با طبیعت در زندگی شهری» پیشنهادهایی برای تعامل با طبیعت در محیط مدرسه ارائه کرده است. به نظر می‌رسد اگر در فضا و محیط مدرسه نیاز به تکثیر نقاط اتصال با طبیعت، تجربیات متعدد و انس گرفتن با طبیعت است، در فضای دانشجویی لازم است جنبه احساس مسئولیت و مال خوردن تعامل با طبیعت را مورد تأکید قرار داد. بر اساس آنچه بیان شد می‌توان لااقل بخش‌هایی از «فضای سبز» دانشگاه به «محیط زندگی همراه با تعامل با طبیعت» دانشجویان تبدیل شود. بنابراین مهم‌ترین پیشنهاد این است که در روز درختکاری، دانشجویان تعامل با یک یا چند درخت برای دوره تحصیلی خود را آغاز کنند. مثلاً دانشجویان می‌توانند بدون هزینه خاصی و حتی بدون خرید نهال، بذر درختانی مانند بادام (با قابلیت پیوندزنی به سایر درختان مانند زردآلو)، یا قلمه درختانی مانند انگور یا انار را در گلدان بکارند و سپس آن را به محیطی از دانشگاه تحت نظارت مسئولین فضای سبز منتقل کنند و با مشورت ایشان در دوران تحصیل به آن رسیدگی کنند. این تجربه می‌تواند به صورت کوتاه‌مدت‌تر با کاشت سبزی و صیفی در محل مشخصی نیز به صورت سالانه انجام شود. به این صورت دانشجویان ضمن تمرین و یاد گرفتن نکات فنی تعامل غیرتزیینی و سازنده با طبیعت، به توسعه و نگهداری فضای سبز کمک می‌کنند. همچنین می‌توانند از مزایا و ثمرات آن استفاده کنند و سطح سلامت خود را ارتقاء دهند. به علاوه تعامل پیوسته با طبیعت، آن‌ها را به سمت تفکر و تأمل بیشتر و غفلت‌زدایی در زندگی می‌برد؛ در این تعامل آن‌ها توکل، صبر، دلسوزی و مسئولیت‌پذیری، خیررسانی به دیگران و... را تمرین می‌کنند. کار با طبیعت و در طبیعت و خستگی ناشی از آن بسیاری از خیالات و اوهام ایشان را تخلیه می‌کند و باعث نشاط بیشتر می‌شود و همچنین دانشجویان می‌توانند به پیشانازان فرهنگ‌سازی تعامل درست با طبیعت در کشور تبدیل شوند و فواید دیگری که می‌توان برشمرد، البته همواره باید از افراط و تفریط در هر کاری جلوگیری کرد و همان‌گونه که نباید با تزیینی‌سازی طبیعت، از آن فاصله گرفت و با غفلت با آن جنگید، نباید به آن مشغول شد و در تعامل با آن حد را گذاراند، که نمونه آن را در تعامل افراطی برخی افراد با برخی حیوانات مانند سگ می‌بینیم.

سخن پایانی

امام صادق (علیه‌السلام) می‌فرماید: «إِزْوَاعُ وَ اَغْرِشُوا فَلَا وَ اَللّٰهُ مَا عَجَلَ الْكَلَّاشَ عَمَلًا اَحَلَّ وَ لَا اَطْيَبَ مِثْهُ»؛ زراعت کنید و درخت بنشانید؛ به خدا قسم مردم کاری حلال‌تر و پاکیزه‌تر از این کار انجام نداده‌اند. درختکاری یکی از بابرکت‌ترین کارها و روز آن یکی از روزهای مبارک در جمهوری اسلامی ایران است. متن حاضر تلاش کرد درختکاری را در بافت فکری و فرهنگی سایه انداخته بر آن ببیند. آنچه می‌تواند درختکاری را از یک روز به یک عمر تبدیل کند، تغییر نگاه به تعامل با طبیعت است. درختکاری در بافت فکری و فرهنگی فضای سبز تزیینی، نهایتاً یک نماد خوب فرهنگی است که علاقه به طبیعت را نشان می‌دهد.

آنچه که در کشور برای درختکاری و توسعه پوشش گیاهی به آن نیاز است و به‌عنوان یک امر اصلی دنبال می‌شود، نیازمند تعریف درختکاری به‌عنوان یک مؤلفه فرهنگی هر انسان ایرانی است که خود را نسبت به ساخت محیط زندگی و جامعه خود مسئول می‌داند و می‌خواهد به سوی یک تعامل با طبیعت، آکنده از بالندگی و سرزندگی حرکت کند. یک روزی مردم روستایی و کشاورز بودند و در عین اینکه از طبیعت بهره می‌بردند و شغلشان بود، با طبیعت زندگی هم می‌کردند. شاید باید حواسمان را جمع می‌کردیم، قرار نبود با تغییر شغل از کشاورزی به مثلاً کارخانه‌داری، از قسمت فرهنگ و فکر و سبک زندگی تعامل با طبیعت را هم چارو کنیم و دور بریزیم. امروز که روستاها کم‌سکنه شده‌اند، فقط یک کسب وکار به نام کشاورزی از بین رفته یا کم‌رونق نشده است، یک زیست فرهنگی اجتماعی هم کم‌رونق شده و آن فرهنگ با افراد به شهرها نیامده و بلکه در خود روستاهای باقی‌مانده هم مورد غفلت قرار می‌گیرد. به نظر در نگاه اسلامی، انسان جزئی از این جهان به‌هم‌پیوسته و البته سرسلسله‌دار عالم خلقت است و بنابراین باید با مسیر عالم به سوی کمال همراهی کند، به کمال برسد و به کمال برساند. این نگاه با جدایی از طبیعت، ویرینی و تزیینی کردن آن و واگذاری آن به شهرداری و سازمان بوستان‌ها و فضای سبز یا شرکت‌های پیمانکاری سازگار نیست؛ در این تغییر نگاه و جدایی از طبیعت، ضرر کردیم و بیشتر ضرر هم خواهیم کرد؛ باید طبیعت را به متن زندگی جامعه بازگردانیم.